

gjældende Fordringshavere og for Skyldneren; thi det gaar ikke saaledes til, som Lovforslaget synes at give det Udseende af, at, naar man har Konditionerne for en Evansauktion, komme Kjøberne af sig selv. Nei, det er en Feiltagelse. Enhver praktisk Mand veed, at der af og med den Sagsfører eller den Forretningsmand, som har med en saadan Auktion at gjøre, maa drives mange Forhandlinger, hvis det skal lykkes at faae Fordringerne ud. Thi Tingen er jo, at der i Almindelighed er paalæstet en saadan Eiendom for store Prioriteter, og at der maa arbeides med Lempe og Tjerdighed for at faae Noget ud til Alle, som have Noget tilgode, eller for at bewirke, at de slippe derfra med saa lidt Tab som mulig. Jeg forstaar heller ikke, hvorledes Lovforslaget fornuftigvis kan negte en Høistbydende Hammerslag. Det har dog været en Hovedsætning ved alt Auktionsvæsen her i Landet, at den Høistbydende, naar Auktionen er endelig — og det er jo fastslaaet, at anden Auktion er endelig, — har en uimodsigelig Ret til at faae Hammerslag. Det staar i Folkemeningen, og det bliver ikke udryddet ved, at noget Mødsat staar i en Paragraf af den ordinære Procces her. De ærede Forsfattere af dette Lovforslag maa dog have tænkt paa, at den, der er Høistbydende, skal baade stille Sikkerhed for sit Bud, og han skal have Penge til at betale Omkostningerne og gjøre Udbetalingerne med, men hvem i al Verden vil berede sig paa Udbetalingerne og paa at have Sikkerhedsstillelse i Lønnen, naar han ikke kan faae Hammerslaget som Høistbydende? Der kræves virkelig Opoffrelse og Anstrengelser af en saadan Høistbydende, for at han kan være sikker paa at kunne opfylde Konditionerne. Jeg kunde gjerne forfølge dette Punkt videre, men jeg vil blot endnu sige, at jeg tror, at det er en Besynderlighed, at anden Auktion skal være den sidste, og at der negtes den Høistbydende Adkomst til at faae Hammerslag paa en ublagt, til absolut Vortsalg uden flere Auktioners Afholdelse stillet Eiendom. Jeg formener, at Lovforslagets af mig nævnte Regler ere aldeles utilstrækkelige i det praktiske Liv.

Naar jeg nu slutter hermed, skal jeg dog endnu tilføie, at der i Lovforslaget ligger en hel Række Bestemmelser, som jeg ikke har Noget imod, men naar den høitærede Minister her leverer os en Række Lovforslag, som indeholder 1,500 eller, naar man vil tale arithmetisk, 1,429 Paragrafer, er det jo en Selvfølge, at man ikke kan — ialtfald ved 1ste Behandling — komme ind paa at omtale selv blot alle Hovedaffnit; thi det vilde da vel være en Uendelighed, selv om man havde Stemmemedler til at holde ud, ja, man vilde ikke engang kunne gjøre det, selv om man var organiseret, som Homerulerne i Underhuset i disse Dage vise sig at være det. Jeg er, trods det jeg har anset over, dog i mange Henseender enig med Lovforslaget, men mit Standpunkt til

Lovforslaget i det Hele taget er dette, at jeg anser Umiddelbarhedsprincippet for at være et nyt System, som er kastet ind til os ved dette Lovforslag, og som har sat dette i saa mange Punkter i Modstand til det, som vi her anse for at være Folkemeningen om den borgerlige Retsspleie, at jeg efter min hele politiske Stilling og Bending ikke kan være med til det, ikke kan være med til at udrydde Retssbevidstheden i Landet, saaledes som den har uddannet sig — den være nu fuldkommen eller aldeles ufuldkommen — og at jeg paa denne Grund maa stille mig i Modsetning til noget af det, som jeg ellers fra et systematisk og videnskabeligt Standpunkt kunde betragte som udmærket. En tidligere Justitsminister sagde til mig her i Thinget, at det var en antikeret Anskuelse, som jeg udtalte, da jeg sagde, at jeg ikke var enig med ham i Henseende til Konkursloven. Man vilde dengang give os en international Konkurslov, og saaledes vil man nu her give os en international Procceslov; man vil europæisere os ogsaa i dette Punkt, og dertil kan jeg ikke give min Stemme.

Klein: Det vil, antager jeg, findes naturligt, at jeg, efter den Del, som jeg har havt Leilighed til at tage i de Forhandlinger, hvorpaa det foreliggende Lovforslag er bygget, har anset det for rigtigt at holde mig noget tilbage fra Diskussionen, saa at særlig de nye Medlemmer kunde faae Leilighed til at udtale sig om Lovforslaget, og saa at navnlig de Medlemmer af dette Thing, som maatte have mere eller mindre væsentlige Anker at fremsføre mod Lovforslaget, kunde komme frem med dem. Jeg har ialtfald ønsket at høre, hvorledes man fra forskellige Sider i dette Thing vilde stille sig overfor Lovforslaget i dets store Almindelighed, inden jeg kunde føle mig kaldet til at tage Ordet. Dette Ønske fra min Side er jo nu blevet opfyldt, idet der jo navnlig idag er fremkommet endog meget stærke Angreb paa Lovforslaget i dets Helhed. Jeg vil da nu heretter tillade mig nogle Bemærkninger om Sagen i dens Almindelighed, idet jeg ivoirigt ganske maa gjøre til min den Udtalelse, hvormed det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) sluttede, nemlig, at det jo ikke kunde lade sig gjøre ved denne Leilighed at komme ind paa alle de mange enkelte Spørgsmaal, hvortil Lovforslaget kunde give Anledning, og jeg skal tilføie, hvortil de stedfundne Udtalelser kunde give Anledning. Jeg vil holde mig til det Væsentlige, og da navnlig til den almindelige Dom, som er fremsført angaaende det System, hvorpaa Lovforslaget hviler. Det blev af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) udtalt, at det foreliggende Lovforslag ikke var konstitutionelt, og at han maatte udtale sig imod det paa Grund af dets ukonstitutionelle Karakter. Jeg tilstaar, at det har været mig umuligt at fatte, hvad det ærede Medlem